

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi med udgangspunkt i vores oprindelige kultur, sikrer bedst mulig borgerinddragelse og medindflydelse, ved opbygningen af vores demokrati.

(Medlem af Inatsisartut Mariane Paviasen, Inuit Ataqatigiit)

Tak til Inatsisartutmedlem Mariane Paviasen for dette forslag til forespørgselsdebat.

Jeg er nødt til at indlede med at sige, at debattens overskrift og debattens indhold ikke rigtig hænger sammen. Overskriften er meget bred, mens indholdet er ekstremt detaljeorienteret. Jeg skal derfor her på forhånd erklære, at jeg primært vil forholde mig til debattens overskrift.

Lad os begynde med at se på den nuværende status for vores demokrati. Valgdeltagelsen er desværre dalende. Hvorfor mon?

Når jeg helt uformelt taler med vælgere om dette, så peger de oftest på, at der ikke er nok fremdrift på mange af de alvorlige strukturelle udfordringer i vores samfund eksempelvis i forhold til seksuel misbrug af vores børn, den høje volds- og drabsrate og den tragiske selvmordsrate. Vælgerne mener også, at der er for mange personsager, som svækker tilliden til de folkevalgte, og at borgernes perspektiver er kommet fra langt fra politikernes agendaer.

Dette blot for at nævne nogle få eksempler, som jeg hører om. Kritikken er da også synlig og meget tydelig på de sociale medier, hvor der er masser af eksempler på konkret kritik og meningstilkendegivelser. Det er på godt og ondt. Det er rigtig godt, at enhver har ret til at sige sin mening og at man har ret til at demonstrere. Et eksempel på det sidste var den store demonstration i forbindelse med forhøjelsen af afgifter på en række usunde varer. Det var NAAMMALEQAAQ-gruppen, der stod i spidsen for denne demonstration, der var vendt mod de stigende priser som følge af afgiftsforhøjelserne.

Politisk kan jeg have mine tvivl om denne bevægelse reelt var på vegne af borgerne eller om det var et politisk forsøg på at fremme sine egne partipolitiske interesser. Lad mig perspektivere. Aktuelt er vi vidne til stigende priser, hvilket påvirker alle og medfører ekstra udgifter for de enkelte familier. Dette er langt mere invaliderende for familierne end da afgifterne på sukker, alkohol og tobak blev forhøjet dengang, da demonstrationen fandt sted. Men hvor er denne NAAMMALEQAAQ-gruppe nu? Var hovedpointen ikke at fremme de ældres vilkår, børnefamiliernes vilkår, de mindre bemidlede vilkår?

Jeg mener også, at det er vigtigt for demokratiopbygningen, at Naalakkarsuisut er åbne og gennemsigtige og at der informeres og kommunikeres til befolkningen. Det er overhovedet ikke tilfældet.

Siden den nye koalition tiltrådte har flere medier udtrykt massiv frustration over stilheden. Tavsheden omkring udenrigs- og sikkerhedspolitik, tavsheden omkring coronahåndteringen, tavsheden omkring at forholde sig til den massive usikkerhed vi står i som resultat af konsekvenserne for coronakrisen samt Ruslands invasion af Ukraine.

Medlemmerne af Naalakkersuisut gemmer sig og vil oftest ikke svare på journalisternes helt reelle spørgsmål. Det synes jeg er et alvorligt problem for demokratiet. Medierne udtrykker ofte, at de forgæves har forsøgt at få kommentarer fra vores Naalakkersuisut. Det er uanset hvilket medie. Så noget tyder på, at der er grundlæggende problemer med Naalakkersuisuts kommunikation. Et sundt demokrati skal fremmes af frie og kritiske medier, som holder magthaverne i ørerne for at sikre at alle landets love bliver overholdt.

Hvis vi kigger lidt på det parlamentariske arbejde, så er det desværre også en tendens at Naalakkersuisut via langsommelighed og manglende kommunikation hæmmer demokratiet. Naalakkersuisut er langsomme med at komme med svar på § 37-spørgsmål, og ofte er svarene på det nærmeste ubrugelige, da de er svævende og ukonkrete. Det forsinker arbejdet med at udarbejde konkrete beslutningsforslag. Det samme gør sig gældende med spørgsmål fra de parlamentariske udvalg. Langsommeligheden her betyder, at forslag bliver udsat og forsinkede. Og det kan desværre også betyde, at udvalget ikke har tid nok til at udarbejde en gennemarbejdet betænkning, hvilket kan medføre lovsjusk.

Der skal således ikke herske tvivl om, at der fra politisk side er meget vi kan gøre for at bidrage til demokratiopbygningen. Naalakkersuisut er nødt til at oppe sig både i forhold til respekten for det parlamentariske arbejde i Inatsisartut og i forhold til kommunikationen med befolkningen.

Det var Demokraatits foreløbige input til debatten.